

Sygn. akt III KRS 13/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, uzasadnienie)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

w sprawie z odwołania S. N.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 4 listopada 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 354, z udziałem B. N-Ś.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 kwietnia 2015 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (KRS, Rada) uchwałą z 4 listopada 2014 r. nr [...] w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie na wolne stanowisko sędziowskiego w Sądzie Apelacyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 354 (uchwała) działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz.

714 ze zm., ustawa o KRS) postanowiła: 1) przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] kandydaturę B. E. N.-Ś. - dr hab. nauk prawnych, asystenta-eksperta w Biurze Trybunału Konstytucyjnego, prof. nadzw. Uczelni [...] w [...]; 2) nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] kandydatury B. P. - sędziego Sądu Okręgowego w K. oraz kandydatury S. J. N. - sędziego Sądu Okręgowego w K..

W uzasadnieniu uchwały wyjaśniono, iż uchwałą z 19 marca 2014 r., nr [X] Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] kandydaturę sędziego Sądu Okręgowego w K. – A. B. oraz kandydaturę asystenta-eksperta w Biurze Trybunału Konstytucyjnego – B. E. N.-Ś. (pkt I. ppkt 1); nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] kandydatur: sędziego R. A., sędziego E. J. B., sędziego P. D. C., sędziego I. E. D., sędziego R. M. J., sędziego S. J. N., sędziego B. P., sędziego B. W. S., sędziego T. P. S. i sędziego K. A. W.-W. (pkt I. ppkt 2).

W następstwie zaskarżenia uchwały [X] przez sędziego S. J. N. oraz sędziego B. P., Sąd Najwyższy wyrokami z 27 sierpnia 2014 r. (III KRS [...] oraz III KRS 35/14) uchylił uchwałę [X] i przekazał sprawę KRS do ponownego rozpoznania w zakresie dotyczącym, odpowiednio, S. J. N. i B. E. N.-Ś. oraz B. P. i B. E. N.-Ś..

W obu sprawach Sąd Najwyższy miał na względzie, że KRS nie uwzględniła wymienionego w art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa kryterium poparcia środowiska sędziowskiego. Z tego powodu uzasadnienie uchwały [X] nie pozwalało na właściwą jej kontrolę w aspekcie dopełnienia przez KRS wymagania rozważenia wszystkich istotnych okoliczności, a także wynikających z art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP zasad równego traktowania i zakazu dyskryminacji oraz jednakowych szans w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych.

Ponownie rozpoznając sprawę z udziałem trojga kandydatów (dr hab. B. E. N.-Ś., sędziego B. P. i sędziego S. J. N.) Zespół członków KRS na posiedzeniu 13 października 2014 r. postanowił zwrócić się z wnioskiem do Rady o zaproszenie wszystkich trzech kandydatów na rozmowę w siedzibie KRS w W. w terminie listopadowego posiedzenia Rady. Zespół członków KRS na posiedzeniu 3 listopada 2014 r. przeprowadził rozmowy z osobami biorącymi udział w postępowaniu nominacyjnym. Zespół członków KRS po wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego w sprawie materiału, uwzględnieniu ocen kwalifikacyjnych kandydatów, opinii przełożonych, rekomendacji, informacji dokumentujących doświadczenie zawodowe, publikacji, opinii Kolegium i oceny Zgromadzenia oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia kandydatów, postanowił po raz kolejny rekomendować Radzie kandydaturę dr hab. B. E. N.-Ś. na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...]. Kandydatura ta uzyskała jednogłośnie poparcie członków Zespołu (4 głosy „za”, przy braku głosów „przeciw” i braku głosów „wstrzymujących się”).

Rada podjęła 4 listopada 2014 r. uchwałę kierując się przedstawioną przez Zespół członków KRS rekomendacją. Jak wynika z uzasadnienia uchwały KRS, dokonując wyboru kandydatury dr hab. B. E. N.-Ś., Rada kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi kandydatów, ich wiedzą w zakresie prawa karnego, doświadczeniem zawodowym, opiniami przełożonych, rekomendacjami i innymi dokumentami dołączonymi do kart zgłoszenia, opinią kolegium właściwego sądu oraz oceną właściwego zgromadzenia przedstawicieli sędziów. Rada uwzględniła także wnioski płynące z rozmów przeprowadzonych ze wszystkimi kandydatami przez Zespół członków Rady.

B. E. N.-Ś. została oceniona bardzo dobrze przez sędziego wizytatora. Kandydatka przedstawiła wiele pozytywnych opinii oraz rekomendacji, m.in. od prof. dr hab. L. P. - Prezesa [...], prof. dr hab. T. R.-D. - sędziego [X] w stanie spoczynku, A. R. - Prezesa [X], sędziego J. S. - Prodziekana Wydziału Prawa i Administracji Uczelni [...], Prezesa [X] w stanie spoczynku czy W. H. - sędziego [X]. W ocenie KRS opinie te dowodzą, że dr hab. B. E. N.-Ś. będzie dla Sądu Apelacyjnego w [...] wielkim wsparciem merytorycznym w sprawach karnych, w których konieczne okaże się rozważanie związków polskiego prawa karnego z

Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności albo Kartą Praw Podstawowych Unii Europejskiej, a także badanie konstytucyjności różnych regulacji prawnych z zakresu prawa karnego (materialnego i procesowego), co może być szczególnie istotne w perspektywie wejścia w życie, poczynając od 1 lipca 2015 r., dużej nowelizacji procedury karnej, wprowadzającej nowy model procesu karnego. Jako osoba zajmująca się naukowo prawem karnym dr hab. B. E. N.-Ś. brała udział w debatach naukowych dotyczących tej nowelizacji i jest przygotowana do stosowania nowych przepisów.

Sędzia S. J. N. został pozytywnie oceniony przez wizytatora do spraw karnych. Jak wynika z oceny kwalifikacyjnej, kandydat jest doświadczonym sędzią z 25-letnim stażem orzecznictwa. W październiku 1988 r. złożył przed Komisją powołaną przez Prezesa Okręgowej Izby Arbitrażowej w K. egzamin radcowski, z wynikiem ogólnym dobrym. Od listopada 1987 r. był asesorem sądowym. W listopadzie 1990 r. został sędzią Sądu Rejonowego. Od listopada 2002 r. jest sędzią Sądu Okręgowego w K. i orzeka w IV Wydziale Karnym Odwoławczym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 21 grudnia 2013 r. został delegowany do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...]. na okres od 1 marca do 31 maja 2013 r. W trakcie delegowania do Sądu Apelacyjnego w [...] rozpoznał stosunkowo niewiele spraw, ale wynikało to z przyczyn od niego niezależnych, albowiem do jego referatu została przydzielona sprawa gospodarcza o bardzo obszernym materiale dowodowym. Zdaniem sędziego wizytatora, z przedstawionych informacji o charakterze statystycznym wynika, że sędzia S. J. N. rozpoznaje w wydziale odwoławczym Sądu Okręgowego duże ilości spraw z zakresu „Ka” i „Kz”. Dane dotyczące liczby i terminowości sporządzonych uzasadnień wskazują, że opiniowany podchodzi rzetelnie do swoich obowiązków. Zdaniem sędziego wizytatora sędzia S. J. N. zasługuje na rekomendowanie na stanowisko, o które się ubiega. S. J. N. został jednogłośnie pozytywnie zaopiniowany przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...]. Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] udzieliło sędziemu S. J. N. najwyższego poparcia spośród wszystkich biorących obecnie udział w postępowaniu osób (70 głosów „za”, 34 głosy „przeciw”). W ocenie KRS sędzia S. J. N. ma stosunkowo długie doświadczenie w rozpoznawaniu w sądzie okręgowym spraw karnych w

drugiej instancji, są to jednak sprawy podlegające właściwości rzeczowej sądu rejonowego. Stosunkowo krótka delegacja w Sądzie Apelacyjnym pozwoliła kandydatowi na zetknięcie się ze sprawami z zakresu właściwości rzeczowej sądu okręgowego, nie można jednak przyjąć, że jego kwalifikacje do orzekania w wydziale karnym sądu apelacyjnego są lepsze od kwalifikacji dr hab. B. N.-Ś..

Dokonując wyboru kandydata najlepszego w tym postępowaniu nominacyjnym, Rada wzięła pod uwagę także poparcie udzielone poszczególnym kandydatom przez środowisko sędziowskie. Najwyżej został oceniony sędzia S. J. N., który otrzymał jednogłośnie poparcie Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz najwyższe spośród trojga kandydatów poparcie Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] (70 głosów „za”, przy 34 głosach „przeciw”). Wysokie poparcie uzyskała także sędzia B. P.. Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] udzieliło jej jednogłośnie poparcia, a Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] oddało za jej kandydaturę 55 głosów „za”, przy 45 głosach „przeciw”. Najmniejsze poparcie środowiska sędziowskiego uzyskała dr hab. B. E. N.-Ś.. Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] zaopiniowało jej kandydaturę jednogłośnie pozytywnie, jednak Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...] oddało na nią 15 głosów „za” i 88 głosów „przeciw”. Zdaniem KRS wyniki głosowania na Zgromadzeniu Przedstawicieli nie mogą być jednak przesądzające o wyborze kandydata do przedstawienia go o powołanie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Z doświadczenia Rady wynika, że stosunkowo często środowisko sędziowskie udziela większego poparcia kandydującym sędziom (przede wszystkim tym, którzy są lub byli delegowani do orzekania w sądzie, do którego aspirują) niż kandydatom spoza sądownictwa (np. pracownikom naukowym, prokuratorom, adwokatom, radcom prawnym). Chociaż zatem Rada powinna brać pod uwagę skalę poparcia środowiska sędziowskiego, nie może jednak przypisać wynikom głosowania na zgromadzeniach decydującego znaczenia. Podstawowe znaczenie powinna mieć ocena kwalifikacyjna kandydata - jego dotychczasowy dorobek zawodowy, doświadczenie zawodowe, wiedza, kompetencje, umiejętności, predyspozycje osobowościowe. Dlatego też, mimo mniejszego poparcia ze strony środowiska sędziowskiego, Rada uznała, że dotychczasowa droga zawodowa B. E. N.-Ś., jej wiedza teoretyczna i praktyczna, dorobek naukowy, wysokie kwalifikacje

intelektualne sprawiają, że należy ocenić jej kandydaturę jako wyróżniającą - czyli wyżej od dwojga kontrkandydatów, chociaż oceny kwalifikacyjne dwóch pozostałych kandydatów były bardzo dobre.

W ocenie Rady, dr hab. B. E. N.-Ś. jest uznanym autorytetem nie tylko prawa karnego materialnego i procesowego, ale także prawa konstytucyjnego, prawa europejskiego i prawa karnego międzynarodowego, z zauważalnym wyczuciem potrzeb praktyki, o czym przekonują jej prace naukowe. Ta umiejętność wychodzenia naprzeciw praktyce na najwyższym poziomie znalazła potwierdzenie we współpracy z sędziami Trybunału Konstytucyjnego oraz uczestniczeniu w programach szkoleniowych dla adwokatów, radców prawnych, aplikantów adwokackich, aplikantów sędziowskich, aplikantów prokuratorskich oraz dla sędziów i prokuratorów. Swoją wiedzę dr hab. B. E. N.-Ś. przekazuje także studentom i doktorantom. O jakości jej dorobku naukowego świadczą liczne nagrody i wyróżnienia. Kandydatka jest cenionym ekspertem w Biurze Orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, a praca na tym stanowisku wymaga wszechstronnych umiejętności prawniczych oraz kompetencji z różnych dziedzin prawa. Wielokierunkowość i wszechstronność tej kandydatki uzasadnia jej udział w międzynarodowych zespołach badawczych i uczestnictwo w prestiżowych projektach naukowych dotyczących prawa karnego Unii Europejskiej. Podczas rozmowy z członkami Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 3 listopada 2014 r. wykazała, że jest zaznajomiona z zakresem zmian w procedurze karnej mających wejść w życie w lipcu 2015 r., co niewątpliwie będzie miało znaczenie dla praktyki orzeczniczej całego Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...].

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia KRS w dniu 4 listopada 2014 r. podczas pierwszej tury głosowania oddano: na B. E. N.-Ś. 9 głosów „za”, 4 głosy „przeciw”, przy 4 głosach „wstrzymujących się”; na S. J. N. 3 głosy „za”, 3 głosy „przeciw”, przy 11 głosach „wstrzymujących się”; na B. P. 1 głos „za”, 4 głosy „przeciw”, przy 12 głosach „wstrzymujących się”. W pierwszym głosowaniu udział wzięło 18 członków Rady, przy czym oddano 17 ważnych głosów. Żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów. W drugim głosowaniu udział wzięło 16 członków Rady. Wszystkie oddane głosy były ważne. Kandydaci uzyskali następującą liczbę

głosów: 1) B. E. N.-Ś.: 9 „za”, 3 „przeciw”, 4 „wstrzymujące się”; 2) S. J. N.: 2 „za”, 6 „przeciw”, 8 „wstrzymujących się”, wobec czego jego kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów. W wyniku drugiego głosowania poparcie KRS uzyskała B. E. N.-Ś..

Uchwałę KRS zaskarżył S. J. N. (odwołujący się) i wniósł o jej uchylenie. Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP; art. 33 ust. 1 ustawy o KRS; art. 35 ust. 2 ustawy o KRS; art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS; art. 42 ust. 1 ustawy o KRS.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie odwołania w całości.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie nie ma uzasadnionych podstaw z uwagi na zakres kognicji Sądu Najwyższego w sprawach dotyczących przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie konkretnej osoby do pełnienia urzędu na określonym stanowisku sędziowskim, obejmujący tylko weryfikację zgodności uchwały KRS z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS). W wyroku z 27 sierpnia 2014 r., III KRS [...], wydanym w sprawie z odwołania od wcześniejszej uchwały KRS, Sąd Najwyższy przypomniał, że nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego i jego kontrkandydatów. W postępowaniu z odwołania od uchwały KRS przedmiotem badania pozostaje tylko procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki decydujące o jej treści. Sąd Najwyższy nie weryfikuje dokonanego przez KRS wyboru kandydata na urząd sędziego według reguł zasadności (wyrok Sądu Najwyższego z 20 września 2011 r., III KRS 14/11), jeżeli dokonany wybór nie wynika z błędnego ustalenia stanu faktycznego lub innego naruszenia prawa.

Niniejsze postępowanie dotyczy procedury konkursowej na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 354. W wyniku częściowego uchylenia uchwały KRS z 19 marca 2014 r. nr [X] wyrokami Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2014 r. (III KRS [...] oraz III KRS 35/14), Rada rozstrzygając ponownie postępowania konkursowe była

związana wykładnią prawa dokonaną w sprawie III KRS [...] przez Sąd Najwyższy (art. 398²⁰ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS). Dokonując ponownej oceny KRS musiała uwzględnić zasady oceny kandydatów i sposób procedowania wskazany w wyroku uchylającym zaskarżoną uchwałę.

Przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z 27 sierpnia 2014 r., III KRS [...] uznał za zasadne zarzuty naruszenia art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS i stwierdził, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały [X] nie pozwala na kontrolę postępowania KRS w aspekcie dochowania przez nią wymagania wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W uzasadnieniu wyroku w sprawie III KRS [...] Sąd Najwyższy przyjął, że w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb, przy czym powinien on być szerszy w stosunku do kandydatów mających zbliżoną sytuację. W sprawie III KRS [...] Rada nie uwzględniła prawidłowo w swojej ocenie przedstawionej w zaskarżonej uchwale ustawowego kryterium oceny kandydata do pełnienia urzędu na wolnym stanowisku sędziowskim określonym w przepisie art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, tj. opinii kolegium właściwego sądu oraz oceny Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Sąd Najwyższy podkreślił, że chociaż wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Rady w ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS. Dlatego Rada, dokonując wyboru określonego kandydata, powinna odpowiednio umotywować wybór osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego. Tymczasem KRS nie uczyniła tego w uchwale [X].

Analizując uzasadnienie uchwały Rady zaskarżonej w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy stwierdza, że KRS zastosowała przepis art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS z uwzględnieniem poglądów prawnych wyrażonych w wyroku Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2014 r., III KRS [...] i przekonująco wyjaśniła dlaczego przedstawiono Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego osobę, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska sędziowskiego. Czyni to

zadość wymogom stawianym prawidłowemu zastosowaniu art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09; z 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12 oraz z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Z tego powodu Sąd Najwyższy nie uwzględnił zarzutu naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS przez niewłaściwe zastosowanie kryteriów wyboru kandydata rekomendowanego na urząd sędziego z uwagi na nadanie prymatu opiniom służbowym i rekomendacjom udzielonym B. E. N. Ś. nad oceną Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...]. Z tych samych względów Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 42 ust. 1 ustawy o KRS przez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie istotnych motywów jej podjęcia. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały pozwala na prześledzenie toku wyłaniania przez Radę zwycięzcy konkursu oraz poznanie argumentów, którymi kierowała się KRS dokonując tego wyboru.

Przechodząc do kolejnych zarzutów odwołania należy ponownie przypomnieć, że kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ustawy o KRS nie obejmuje wyboru najlepszego kandydata ani nie uprawnia Sądu Najwyższego do wskazania KRS, który kandydat jest jego zdaniem najlepszy i powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie. W świetle zgromadzonych w niniejszej sprawie materiałów nie ulega wątpliwości, że odwołujący się jest wyróżniającym się sędzią. Niezależnie jednak od przymiotów kandydatury odwołującego się, ostateczny wybór należy do KRS. W postępowaniu konkursowym, którego wynika zaskarżono w niniejszej sprawie, Rada dokonywała wyboru między wyróżniającym się sędzią Sądu Okręgowego a wyróżniającym się pracownikiem naukowym. W tej sytuacji nieuprawniony jest zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS przez nadanie prymatu doświadczeniu naukowemu i dydaktycznemu nad doświadczeniem orzeczniczym oraz zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS poprzez zmarginalizowanie doświadczenia zawodowego i dydaktycznego odwołującego się oraz brak odrębnego porównania dwóch ścieżek dojścia do stanowiska sędziowskiego. W myśl Prawa o ustroju sądów powszechnych wszystkie tzw. ścieżki dojścia do zawodu sędziowskiego są równoprawne w tym sensie, że ustawodawca określa

jedynie minimalne wymogi formalne jakie muszą zostać spełnione przez osoby ubiegające się o nominację oraz wskazuje ogólnie kryteria oceny, wspólne dla wszystkich kandydatów. W postępowaniu konkursowym, w którym udział biorą obok sędziów także pracownicy naukowcy, KRS nie ma obowiązku wyjaśniania ogólnych zasad przebiegu ścieżki sędziowskiej i ścieżki naukowej oraz wypracowywania swoistych kryteriów równoważności. W takich postępowaniach Rada ocenia konkretne kandydatury osób wykonujących różne zawody prawnicze i legitymujące się różnym doświadczeniem zawodowym. Na podstawie tej oceny dokonuje wyboru najwłaściwszego jej zdaniem kandydata. Uwypuklenie walorów dr hab. B. E. N.-Ś. w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały służyło uzasadnieniu, dlaczego w tym konkretnym postępowaniu Rada wybrała jej kandydaturę. Nie umniejsza to w żaden sposób znaczenia „doświadczenia orzeczniczego”. Doświadczenie to, z racji konkurencji różnych ścieżek dojścia do służby nie przeważa jednak samo w sobie na korzyść kandydata kroczącego ścieżką kariery sędziowskiej w przypadku rywalizacji o nominację z pracownikiem naukowym.

Sąd Najwyższy uznał za bezpodstawny zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 oraz art. 60 Konstytucji RP. Naruszenia tych przepisów odwołujący upatruje w niezastosowaniu przy ocenie kandydatów tych samych reguł i kryteriów. Zarzut taki mógłby być uzasadniony, gdyby odwołujący się zakwestionował zgodność z prawem uchwały KRS w przedmiocie przedstawienia z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego w [...] innego sędziego, bądź pracownika naukowego, który nie byłby wyróżniającym się naukowcem. O ile bowiem ogólnie ujmowane szczegółowe kryteria oceny stosowane przez KRS w danym postępowaniu mają być jednakowe dla wszystkich kandydatów, niezależnie od ich formalnych kwalifikacji uprawniających do udziału w danym postępowaniu konkursowym oraz ścieżek kariery prawniczej, o tyle na etapie dokonywania całościowej finalnej oceny kandydatów, służącej wyłonieniu zwycięzcy konkursu nie jest możliwe – w przypadku kandydatów o różnym doświadczeniu zawodowym – zastosowanie jednakowych wag w odniesieniu do poszczególnych kryteriów cząstkowych z racji nieporównywalności ich składowych. Ustawa o KRS i Prawo o ustroju sądów powszechnych, nie przyznają preferencji żadnej z kategorii kandydatów na stanowisko sędziowskie. Wszystkie ścieżki

dojścia do określonego stanowiska sędziowskiego są równoważne, a do KRS należy w konkretnym postępowaniu konkursowym dokonaniu wyboru najlepszej kandydatury. Wybór ten zawsze nacechowany jest pewną uznaniowością, dodatkowo wzmocnioną przez kolegialny charakter KRS, a Sąd Najwyższy ocenia jedynie, czy Rada nie nadużyła przysługującego jej swobodnego uznania w tym wyborze. Stosowanie, zgodnie z zasadą równego dostępu do służby publicznej, kryterium odnoszącego się do kwalifikacji zawodowych kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie nie wymaga, zdaniem Sądu Najwyższego, identycznego traktowania kandydatów o różnym statusie, polegającego na drobiazgowym zestawieniu poszczególnych elementów częściowych składających się na doświadczenie zawodowe. Ocena kandydatów według tego kryterium dokonywana jest inaczej w odniesieniu do kandydatury sędziego sądu powszechnego, a inaczej w przypadku kandydatury pracownika naukowego, czy też przedstawiciela innego zawodu prawniczego.

Sąd Najwyższy nie znalazł w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały podstaw dla przyjęcia założenia, zgodnie z którym odwołujący się nie został, jako kandydat, potraktowany tak samo jak osoba wybrana przez KRS, ani by doszło do różnicowania kandydatów, bądź by naruszono zasadę równego dostępu do służby publicznej. Podstaw dla tych zarzutów odwołujący się upatruje w zdeprecjonowaniu wniosków wynikających z bardzo pozytywnej dla niego opinii sędziego wizytatora, marginalizacji jego doświadczenia zawodowego, pominięcia doświadczenia dydaktycznego, pominięcia poparcia udzielonego przez Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz Zgromadzenia przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], nieuwzględnienia doświadczenia w rozpoznawaniu spraw karnych w drugiej instancji. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed KRS nie ma charakteru decydującego. Nie jest także wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Natomiast zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb, przy czym powinien on być szerszy w stosunku do kandydatów mających zbliżoną sytuację, lokujących się przy granicy rozdzielającej uchwały pozytywne dla kandydatów od uchwał negatywnych (wyroki

Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 27 sierpnia 2014 r., III KRS [...]). Jak już wskazano wcześniej, poparcie udzielone odwołującemu się przez samorząd sędziowski zostało uwzględnione przez KRS a w uzasadnieniu uchwały Rada wyjaśniła sposób uwzględnienia tego kryterium oceny. Opinia wizytatora, doświadczenie dydaktyczne odwołującego się, doświadczenie w rozpoznawaniu spraw karnych nie zostały nieuwzględnione przez Radę, lecz - jak wynika to z uzasadnienia uchwały - nie zaważyły na całościowej ocenie kandydatur uwzględnianych w tej procedurze konkursowej.

Z tych samych względów Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS przez: 1) zdeprecjonowanie wyższego poparcia Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Apelacji [...], jakie uzyskał odwołujący się; 2) sugerowanie, że Zgromadzenie Przedstawicieli nie kierowało się rzetelnym osądem sprawy, a opinią środowiska sędziowskiego; 3) pominięcie okoliczności wynikających z opinii przygotowanej przez sędziego wizytatora do spraw karnych oraz protokołu posiedzenia Zespołu członków KRS powołanego w niniejszej sprawie; 4) nieprawidłową ocenę wniosków płynących z opinii sędziego wizytatora dotyczących dr hab. B. E. N.-Ś.. Podnoszone przez odwołującego uchybienia nie mają związku z wszechstronnym rozpatrzeniem sprawy przez KRS przed podjęciem uchwały, lecz odnoszą się do przeprowadzonej przez Radę całościowej oceny kandydatów i dokonanego przez nią wyboru, co jak wskazano na wstępie nie podlega kognicji Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.